feltétele annak, hogy az adórendszer koherenciájának megőrzése iránti igény az alapvető szabadságok gyakorlásának indokolt korlátozását képezhesse. Pénzügyi szempontból a második lakástulajdon megszerzése és az illetékfizetési kötelezettség, valamint az első lakás megvásárlása és az akkor megfizetett illeték között közvetlen kapcsolat nem áll fenn, azokat csupán a magyar jogalkotó kapcsolta össze.

Végül pedig, ami a magyar kormány azon érvét illeti, hogy a másik tagállamban eladott ingatlan és az annak megvásárlásakor megfizetett illeték figyelembe vétele, valamint az ennek során elkövetett esetleges visszaélések megelőzése komoly igazgatási nehézségeket okozna, a Bizottság rámutat arra, hogy ezek a potenciális igazgatási nehézségek semmiféleképpen nem indokolhatják a közösségi jog által garantált alapszabadságok megsértését. A Magyar Köztársaságnak nyilvánvalóan lehetősége van előírni bizonyos követelményeket a szükséges adatok beszerzése érdekében, ám ezek a követelmények az elérni kívánt célhoz képest nem lehetnek aránytalanok.

Az Elsőfokú Bíróság (hatodik tanács) T-23/07. sz., Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co.KG kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) ügyben 2009. április 29-én hozott ítélete ellen a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) által 2009. július 15-én benyújtott fellebbezés

(C-265/09. P. sz. ügy)

(2009/C 233/11)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (meghatalmazott: G. Schneider)

A másik fél az eljárásban: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co.KG

A fellebbező kérelmei

— A Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

— utasítsa el az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2006. november 30-i határozatával (R 808/2006-4. sz. ügy) szemben benyújtott keresetet, másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé döntéshozatalra;

— kötelezze az eljárásban résztvevő másik felet az első- és a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezés az Elsőfokú Bíróság azon ítélete ellen irányul, amely hatályon kívül helyezte az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának az ellenérdekű félnek az „α" jel közösségi védjegyként történő lajstromozására irányuló kérelmét elutasító, 2006. november 30-i határozatát. Az Elsőfokú Bíróság azon az álláspontón volt, hogy a fellebbezési tanács azzal, hogy a megjelölés megkülönböztető képességének hiányára következtetett csupán abból, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés a Times New Roman karakterkészletbe tartozó betűhöz képest nem tartalmaz grafikai módosításokat vagy díszítéseket, anélkül hogy elvégezte volna annak konkrét vizsgálatát, hogy az a referenciaközönség felfogása szerint alkalmas-e a kérdéses termékeknek a felperes versenytársaitól származó termékektől való megkülönböztetésére, helytelenül alkalmazta a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

Fellebbezési jogalapként a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkoznak. Az OHIM azon az álláspontón van, hogy az Elsőfokú Bíróság három szempontból is helytelenül értelmezte ezt a rendelkezést.

Először is az Elsőfokú Bíróság álláspontjával ellentétben a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjának vizsgálata szempontjából a megjelölések megkülönböztető képességét nem kell mindig konkrét, az egyes árukra irányuló vizsgálattal megállapítani. Az ítélkezési gyakorlat a megjelölések egyes kategóriái (pl. térbeli megjelölések, színvédjegyek, jelmondatok, doménnevek) tekintetében megengedte, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti konkrét megkülönböztető képesség vizsgálata a fogyasztói észlelésre vonatkozó általános kijelentések és annak feltételhez kötése alapján történjen, és ennek során gyakran lemondott a bejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások konkrét vizsgálatáról. Az ítélkezési gyakorlat azt is elismerte, hogy a megjelölések egyes kategóriái esetében konkrét megkülönböztető képesség rendszerint csak használat révén szerezhető meg.

Másodszor, az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a megkülönböztető képesség vizsgálata előrejelzést tartalmazó döntés, és ezért mindig találgatás jellegét ölti.

Harmadszor, az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg a bizonyítási terhet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjának vizsgálata keretében, mivel azt feltételezte, hogy az OHIM-nak a bejelentett megjelölések hiányzó megkülönböztető képességét mindig konkrét tényekre történő hivatkozással kell megmagyaráznia. A lajstromozási eljárás közigazgatási eljárás és nem kontradiktórius eljárás, amelyben az OHIM-nak bizonyítania kellene a kizáró okokat a bejelentőnek. Ha a felperes arra hivatkozik, hogy a bejelentett védjegy az OHIM álláspontjával ellentétben megkülönböztető képességgel rendelkezik, akkor a felperesnek kell konkrét és megalapozott adatokkal alátámasztania, hogy a bejelentett védjegy önmagában megkülönböztető képességgel rendelkezik vagy azt használat révén megszerezte.